

shariatkhoda.org

ضمیمه ۸e: دهیک‌ها و نوبرانه‌ها، چرا امروز قابل اجرا نیستند

این صفحه بخشی از مجموعه‌ای است که احکام خدا را بررسی می‌کند؛ احکامی که تنها زمانی قابل اطاعت بودند که معبد در اورشلیم برپا بود.

- ضمیمه ۸a: احکام خدا که به معبد نیاز دارند
- ضمیمه ۸b: قربانی‌ها – چرا امروز قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸c: اعیاد کتاب مقدسی – چرا هیچ‌یک از آن‌ها امروز قابل اجرا نیست
- ضمیمه ۸d: احکام طهارت – چرا بدون معبد قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸e: دهیک‌ها و نوبرانه‌ها – چرا امروز قابل اجرا نیستند (صفحه کنونی).
- ضمیمه ۸f: آیین عشاء ربانی – شام آخر عیسی عید فصح بود
- ضمیمه ۸g: احکام نذیر و نذرها – چرا امروز قابل اجرا نیستند
- ضمیمه ۸h: اطاعت جزئی و نمادین مرتبط با معبد
- ضمیمه ۸i: صلیب و معبد

دهیک‌ها و نوبرانه‌ها بخش‌هایی مقدس از افزایش اسرائیل بودند – هم از زمین (تثنیه ۱۴:۲۲) و هم از گله (لاویان ۲۷:۳۲) – که خدا فرمان داده بود در عبادتگاه او، در برابر مذبح او، و به دست کاهنان لاوی تقدیم شوند. این فرامین هرگز لغو نشدند. عیسی هرگز آن‌ها را باطل نکرد. اما خدا معبد، مذبح و کهنات را برداشت، و بدین‌سان اطاعت از آن‌ها امروز ناممکن شد. همانند همه احکام وابسته به معبد، جایگزین‌های نمادین اطاعت نیستند، بلکه اختراعات انسانی‌اند.

آنچه شریعت فرمان داد

شریعت دهیک را با دقتی مطلق تعریف کرد. اسرائیل موظف بود یک‌دهم تمام افزایش — غله، شراب، روغن و دام — را جدا کرده و به مکانی که خدا برمی‌گزید بیاورد (تثنیه ۲۲:۱۴-۲۳). دهیک به‌طور محلی توزیع نمی‌شد. به آموزگاران انتخابی افراد داده نمی‌شد. به کمک مالی پولی تبدیل نمی‌شد، مگر در حالت محدود فاصله طولانی؛ و حتی در آن صورت نیز پول باید در داخل عبادتگاه، در حضور خدا خرج می‌شد (تثنیه ۲۴:۱۴-۲۶).

دهیک از آن لایوان بود، زیرا آنان سهمی از زمین نداشتند (اعداد ۲۱:۱۸). اما حتی لایوان نیز موظف بودند «دهیک دهیک» را نزد کاهنان، بر مذبح، بیاورند (اعداد ۲۶:۱۸-۲۸). تمام این نظام به معبدی فعال وابسته بود.

نوبرانه‌ها حتی ساختارمندتر بودند. عبادت‌کننده نخستین محصول را مستقیماً نزد کاهن می‌برد، آن را در برابر مذبح می‌نهاد و اعلامیه‌ای شفاهی را که خدا فرمان داده بود بر زبان می‌آورد (تثنیه ۱:۲۶-۱۰). این عمل به عبادتگاه، کهنات و مذبح نیاز داشت.

اسرائیل چگونه اطاعت می‌کرد

اسرائیل این احکام را تنها به شکلی اطاعت می‌کرد که اطاعت ممکن بود: با آوردن فیزیکی دهیک‌ها و نوبرانه‌ها به معبد (ملاکی ۳:۱۰). هیچ اسرائیلی نسخه‌ای نمادین یا «روحانی» اختراع نکرد. هیچ درصدی هرگز به رهبران محلی مذهبی هدایت نشد. هیچ تفسیر تازه‌ای افزوده نشد. پرستش همان اطاعت بود، و اطاعت دقیقاً همان چیزی بود که خدا فرمان داده بود.

دهیک سال سوم نیز به لایوان وابسته بود، زیرا این لایوان بودند — نه افراد خصوصی — که در برابر خدا مسئول دریافت و توزیع آن بودند (تثنیه ۲۷:۱۴-۲۹). در هر مرحله، دهیک و نوبرانه‌ها در درون نظامی وجود داشتند که خدا برقرار کرده بود: معبد، مذبح، لایوان، کاهنان و طهارت آیینی.

چرا اطاعت امروز ناممکن است

امروز معبد وجود ندارد. مذبح وجود ندارد. کهنات لاوی خدمت نمی‌کند. نظام طهارت بدون عبادتگاه نمی‌تواند عمل کند. بدون این ساختارهای الهی، هیچ‌کس نمی‌تواند دهیک یا نوبرانه‌ها را به‌جا آورد.

خود خدا پیشگویی کرده بود که اسرائیل «روزهای بسیار بدون قربانی و ستون، بدون افود و ترافیم» خواهد بود (هوشع ۳:۴). هنگامی که او معبد را برداشت، توان اطاعت از هر شریعتی را که به آن وابسته بود نیز برداشت.

بنابراین:

- هیچ شبانِ مسیحی، مبشر، خاخام مسیحایی یا هیچ خادمِ مذهبی دیگری نمی‌تواند دهیک کتاب مقدسی دریافت کند.
- هیچ جماعتی نمی‌تواند نوبرانه‌ها را جمع‌آوری کند.
- هیچ بخششِ نمادینی این احکام را به‌جا نمی‌آورد.

شریعت اطاعت را تعریف می‌کند، و هیچ چیز دیگری اطاعت نیست.

سَخاوت تشویق می‌شود – اما دهیک نیست

برداشته شدنِ معبد، دعوتِ خدا به دلسوزی را از میان نبرد. هم پدر و هم عیسی سَخاوت را، به‌ویژه نسبت به فقیران، مظلومان و نیازمندان، تشویق می‌کنند (تثنیه ۱۵:۷-۱۱؛ متی ۱:۴-۶؛ لوقا ۱۲:۳۳). بخششِ آزادانه نیکوست. کمک مالی به کلیسا یا هر خدمتی ممنوع نیست. پشتیبانی از کارِ صالح، کاری شریف است.

اما سَخاوت، دهیک نیست.

دهیک نیازمندِ این‌ها بود:

- درصدی ثابت
- اقلامی مشخص (افزایش کشاورزی و دام)
- مکانی مشخص (عبادتگاه یا معبد)
- گیرنده‌ای مشخص (لاویان و کاهنان)
- وضعیتی از طهارتِ آیینی

هیچ‌یک از این‌ها امروز وجود ندارد.

سَخاوت، در مقابل:

- درصدی فرمان داده‌شده از سوی خدا ندارد
- به شریعتِ معبد وابسته نیست
- داوطلبانه است، نه فرمانِ قانونی
- بیانِ دلسوزی است، نه جایگزینِ دهیک یا نوبرانه‌ها

آموزشِ این‌که مؤمن امروز «باید ده درصد بدهد»، افزودن بر کتاب مقدس است. شریعتِ خدا به هیچ رهبری – کهن یا معاصر – اجازه نمی‌دهد نظامی تازه از بخششِ اجباری را به‌جای دهیک اختراع کند. عیسی آن را تعلیم نداد. انبیا آن را تعلیم ندادند. رسولان آن را تعلیم ندادند.

دهیکِ اختراعی نافرمانی است، نه اطاعت

برخی امروز می‌کوشند بخشش مالی را به «دهیکی مدرن» تبدیل کنند و ادعا می‌کنند که هدف باقی مانده است، حتی اگر نظام معبد از میان رفته باشد. اما این دقیقاً همان نوع اطاعتِ نمادینی است که خدا آن را رد می‌کند. شریعت اجازه نمی‌دهد دهیک بازتفسیر شود، جابه‌جا گردد یا به گیرنده‌ای دیگر سپرده شود. شبان لاوی نیست. کلیسا یا جماعتِ مسیحایی معبد نیست. اعانه نوبرانه نیست. پولی که در سینی جمع‌آوری گذاشته می‌شود اطاعت نمی‌گردد.

همان‌گونه که در مورد قربانی‌ها، هدایای اعیاد و آیین‌های طهارت است، ما با خودداری از جایگزین کردنِ فرامین الهی با اختراعاتِ انسانی، به آنچه شریعت فرمان داده احترام می‌گذاریم.

ما آنچه را قابل اطاعت است اطاعت می‌کنیم، و آنچه را قابل اطاعت نیست حرمت می‌نهیم

دهیک‌ها و نوبرانه‌ها همچنان فرامینِ جاودان‌اند، اما اطاعت از آن‌ها تا زمانی که خدا خود معبد، مذبح، کهنات و نظام طهارت را بازگرداند، ناممکن است. تا آن روز، ما در ترسِ خداوند گام برمی‌داریم و هرگاه توان داریم سخاوتمندانه می‌بخشیم — نه به‌عنوان دهیک، نه به‌عنوان نوبرانه، نه به اطاعت از درصدی خاص، بلکه به‌عنوان بیانِ رحمت و عدالت.

اختراعِ جایگزین، بازنویسیِ شریعت است. خودداری از اختراعِ جایگزین‌ها، احترام به خدایی است که آن را بیان کرد.